

К.: НАУ, 2007. – С. 55.

4. Перечень утративших силу отдельных решений Правительства СССР по вопросам гражданской авиации, утвержден постановлением Совета Министров СССР от 14 сентября 1989 г. № 754 // ВРУ. Управління комп'ютеризованих систем. Т. 2. Законодавча база. – 2003.

5. Філіппов А. В. Адміністративна відповідальність за правопорушення, що посягають на безпеку цивільної авіації: дискусійні питання // Юридична Україна. – 2006. – № 6. – С. 26.

УДК 349.6(043.2)

Просверякова О. В., М'ягка Н. М., студентки,
Навчально- науковий юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Корнеєв Ю.В., к.ю.н., доцент

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ

Проблема екологічної безпеки є предметом розгляду однієї з найактуальніших проблем у сучасному світі. До останнього часу нею опікуються в основному західні спеціалісти. Можна виділити декілька країн, які є передовими, лідируючими в цій сфері – Великобританія, Швейцарія, ФРН, Франція. У них відраховуються досить великі кошти на фінансування заходів щодо охорони природного середовища, проводиться актуальна екологічна політика, дотримання екологічних законів знаходиться на високому рівні [1, с. 35].

Процеси світової глобалізації та суспільних трансформацій посилили пріоритетність екологічної проблематики. В багатьох випадках на етапі становлення українського суспільства увага та турбота про навколишнє природне середовище виявляється нерентабельною. Але різні форми життя, стан здоров'я та працездатність людей – це найвища цінність суспільства, яке керується широкими соціальними критеріями в інтересах майбутнього.

Українські державні установи, неурядові організації та міжнародні організації робили ряд спроб по оцінці стану навколишнього середовища України та визначенню найважливіших екологічних проблем. Якщо використовувати в якості критерію шкоду здоров'ю людини та екосистемі, то можна стверджувати, що найбільш гострими екологічними проблемами України є:

1) забруднення повітря в містах у зв'язку з викидами від автотранспорту, опалювальних систем, об'єктів енергетики та промислових підприємств;

2) низька якість питної води, яка все більше погіршується та забруднення водних ресурсів;

3) втрата біорізноманіття та природних середовищ існування, деградація цінних наземних і водних екосистем, збільшення втрати лісів внаслідок пожеж і навал шкідників, що викликають великі економічні і соціальні збитки;

4) збільшення ризику екологічних катастроф та надзвичайних екологічних ситуацій в результаті руйнування державної інфраструктури та незадовільного утримання звалищ небезпечних відходів у вогнищах високої концентрації промисловості та населення [2, с. 99].

Актуальність розробки та впровадження системи екологічної безпеки в Україні обумовлена тим, що зміни, які відбувалися з моменту набуття Україною незалежності у сфері охорони навколишнього природного середовища, користування природними ресурсами та забезпечення екологічної безпеки не змінили на краще екологічний стан [3, с. 60].

Акцент на соціально-економічні реформи в країні призвів до зменшення уваги до питань екологічної політики, послаблення ролі відповідних інституцій та їх контролюючих функцій у контролі за дотриманням екологічних вимог. Суттєвим недоліком вказаного періоду державної розбудови стала відсутність системності у нормативно-правовому забезпеченні діяльності у цій важливій сфері суспільного життя [4, с. 501].

Для врегулювання екологічної ситуації в Україні ми пропонуємо найнеобхідніші та термінові заходи:

1) проведення незалежних наукових комплексних екологічних експертиз з метою складання екологічного прогнозу і вироблення рекомендацій локального масштабу;

2) активізація екологічної освіти у школах, вузах і екологічного виховання населення за допомогою телебачення, преси, кіно, природоохоронних товариств;

3) збільшення витрат на охорону природи та прискорення темпів будівництва природоохоронних об'єктів, пристроїв, устаткування;

4) заборона будь-яких відхилень від проектів, на шкоду довкіллю;

5) негайне створення економічних стимулів для проведення екологічних заходів.

Проблеми в екологічній сфері, зростання кількості екологічних катастроф, різних конфліктів є наслідком не гармонійних взаємовідносин між суспільством і природою.

Гарантування безпеки суспільства на більш високому рівні оптимізується через реформування діяльності еколого-експертних органів і залучення громадськості до процесу прийняття рішень у екологічній сфері. Посилення ролі державних органів забезпечує реалізацію державної політики у визначеній сфері діяльності.

Завдання державного управління екологічною політикою на найближчий час матиме подвійну спрямованість. По-перше,

вдосконалення на інституційному та технологічному рівнях мають перебороти негативні тенденції розвитку виробничого комплексу в бік зменшення ресурсо - та енерговитрат. По-друге, необхідно забезпечити таку систему управління і технологічної підтримки, яка б не дала можливості посилити техногенний тиск на довкілля тоді, коли виробництво почне нормально функціонувати.

Література

1. Туниця Т. Ю. Збалансоване природокористування: національний і міжнародний контекст: підруч. / Т. Ю. Туниця. – К.: Знання, 2008. – 300 с.
2. Білявський Г. О. Основи екології: навч. посіб. / Г. О. Білявський. – К.: Либідь, 2006. – 408 с.
3. Туниця Т. Ю. Економічна політика збалансованого природокористування у контексті глобалізаційних процесів: навч. посіб. / Т. Ю. Туниця. – К.: Знання, 2008. – 120 с.
4. Данилишина Б. М. Природно-ресурсна сфера України: проблеми сталого розвитку і трансформацій: навч. посіб. / Б. М. Данилишина. – К.: Нічлава, 2006. – 704 с.

УДК 34:[656.7.01:061.25 ІКАО](477)(043.2)

Роман О. О., студент,
Навчально-науковий юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Юлдашев С.О., д.ю.н.

ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ СТАНДАРТІВ ІКАОУ ПРАВОВИЙ ПРОСТІР УКРАЇНИ

Основна інституція, що регламентує діяльність цивільної авіації в усьому світі, – це міжнародна організація цивільної авіації, діяльність якої спрямована на розробку та дотримання основних авіаційних законів (правил). Якщо країна є членом ІКАО, то її національні нормативні акти не повинні суперечити міжнародним. Однак на практиці країна не завжди цілком або навіть частково дотримується правил, встановлених ІКАО.

Вступ України до Міжнародної організації цивільної авіації (ІКАО) став першим кроком, з якого розпочався вихід національної цивільної авіації на міжнародний ринок авіаційних перевезень та авіаційних робіт.

Проблема полягає в тому, що всі правила і норми ІКАО поширюються лише на її членів, однак не в межах усього світу. Крім того, деякі положення ІКАО не мають обов'язкового характеру. Відповідно до Чиказької конвенції стандарти ІКАО є обов'язковими для виконання, а рекомендованої практики країни-члени повинні намагатися дотримуватися [1]. Отже, очевидним є те, що рекомендована практика є